Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAUGURALIS MEDICA,
PROPONENS CASUM,

DE HYPEREMESI

GRAVIORIBUS SYMPTOMATIBUS STIPATA,
CUM SUBSEQVENTE DELIRIO,

QVAM
ADSPIRANTE DIVINA GRATIA,
MAGNIFICO UNIVERSITATIS RECTORE
REVERENDISSIMO ET PERILLUSTRI DOMINO,
DOMINO

D. JOACHIMO HAHN,

EPISCOPO METELLOPOLITANO,
ntisſimi Archi-Epiſcopi & Principis Electoris Moguntini per Thuringiam, Hasſiam & eldiam in Pontificalibus Vicario Generali, Ejusdemque Archi-Epiſcopalis Curiæ icario Generali, SS. Theologiæ & Juris Utriusque Doctore, Protonotario Apoſtolico, ite Palatino, Inſignium Eccleſiarum Collegiatarum ad Gradus B. M. V. & ad S. Joannem Moguntiæ reſpective Scholaſtico, Canonico Capitulari, & reliq.

UTORITATE GRATIOSÆ MEDICÆ FACULTATIS
IN PERANTIQVA UNIVERSITATE GERANA,
PRÆSIDE

N. JOANNE FRIDERICO DE PRE,

OSOPHIÆ ET MEDICINÆ DOCTORE, ANATOMIÆ, BOTA-
CES ET CHIRURGIÆ PROFESSORE PUBLICO, FACULTATIS MEDICÆ
ASSESSORE ORDINARIO ET p. t. DECANO, NEC NON CIVITATIS
ERFORDIENSIS SENATORE,
ATRONO ET PROMOTORE SUMMO HONORIS CULTU PROSEQVENDO,

PRO LICENTIA
CTORALES IN ARTE MEDICA HONORES LEGI-
TIME ET SOLENNITER CONSEQUENDI
PUBLICO ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT
AUTOR ET RESPONDENS,

ANIEL KOCH, *Neumarck-Thuring.*

DIE II. MAJI ANNO MDCCXXII.
AUDITORIO MAJORI COLLEGII MAJ. HOR. CONSVET.

ERFORDIÆ, Typis GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

DEO,
PATRONIS,
COGNATIS,
ATQVE
AMICIS

Sacrum!

CASUS.

VIr quidam generoſus annorum 40. temperamenti melancholico-cholerici, habitus corporis carnoſi, nimio alias ſpiritûs vini potui adſuetus, omni mane jejuno ventriculo nauſeâ affligebatur, de cætero tamen ſanus erat. Ac-
: autem contra hoc malum à quodam medici-
faciente pilulas, neſcio quas, vomitorias. Aſſu-
, verum poſt ſemihoræ ſpatium lipothymiâ ad
m proſtratus ad lectum deportatur; indeque
edunt vomitus ultra 40. per totum diem affligen-
t tandem duo cruenti, conjunctis aliquot ſedibus.
itum autem ſubinde comitatur lipothymia, ſub
em ſequuntur motus convulſivi, accedit denique
pſia ipſa bis repetens, ſomnus verò aderat nullus.
anus non erat Medicus, hinc ſumit ſuum nectar,
e ſpiritum ſecalinum; ſed fruſtra, nam per vo-

 mitum

mitum rejicit ; à potu autem Theé meliuscule se h
Non verò cesserat penitus malum. Hinc altero den
die peregre accersitur Medicus, qui patientem o
dit in stupiditate quadam, quam mox excipit p
xysmus epilepsiæ satis validus cum spuma oris,
lorum contorsione, vociferatione, aliisque sympt
tibus consuetis. Sub finem hujus paroxysmi se
tur vomitus: Postea verò aderat tremor artuum
gnis, convulsiones se subinde manifestabant, pr
ea cardialgia, sitis, ardor ventriculi, dolor pur
vus pectoris. Dehinc adhibito medicamento, v
tus cessit, neque epilepsia rediit. Sed magis m
que delirium quoddam se manifestabat; quo pa
abreptus videbat in pannis reptitare pediculos,
legebat, abradebat: mures & cancros in concla
rare credebat, & hinc venatum flagello circun
Mediâ nocte currus per aream suam vehi itemqu
nes venatorios hâc duci pronunciabat: quorur
colores se distinguere affirmabat. Se audire pu
tubas, lyras, strepitumque saltantium, & quæ i
nus alia sentiebat magis ridicula, semper tamen
erat vultu. De cæteris vero omnibus sano ju
differebat, præterquam quod perverse visa atqu
dita pro veris venditabat, quin à levi alicujus d
sione summè iratus convulsionibus corripi videl
Hocce delirium durabat ad 3tium diem cum ve
ne, perpetua agrypnia, tremore artuum, app
prostrato, absque tamen febri, urina sanorum si
erat, saturatior tamen, pulsus frequens & durus.
dem ad quietem à turbantibus phantasmatibus a

hitur per lusum chartularum, cumque huic lusui inhærens longius sederet, sentiebat stuporem pedum, ut incedere ferme nequiret. Hinc dormit, medicamentis sumtis, ultra 4. horas. Post somnum autem à delirio erat restitutus.

Σὺν τῷ Θεῷ.

§. I.

AFfectum, quo Patiens noster laborat, vocamus *Hyperemesin*. Derivatur autem hoc vocabulum à verbo ὑπερεμέω, quod ex ὑπὲρ & ἐμέω vomo compositum latinè redditur superevomo, id est secundum intendendi τοῦ ὑπὲρ in compositione significationem, nimis vomo. Itaque est *Hyperemesis* vomitus nimius seu purgatio nimia per vomitum supra modum eveniens. Sicuti enim *Hypercatharsis* indicat magis purgationem nimiam vel per inferiora tantum, vel per inferiora & superiora simul: sic *Hyperemesis* tantum notat purgationem per superiora justum modum excedentem. Dicimus vero in relatione casûs de sedibus quibusdam vomitum comitantibus, ut ita *Hypercatharsis* appellanda videatur. Sed sedes hæ, qua tales, non erant nimiæ, quæ lædere potuissent, utpote quæ non æquabant vomitus numero. Sed eos tantum sequebantur secundariò, quod plerumque in vomitu contingit. Hinc vomitus solus, qui ut nimius scenam hanc produxit, est appellandus.

§. II.

Sed de *Hyperemesi* seu *vomitu nimio* acturis prius de vomitu in genere, quid sit, dicendum, ut dehinc eò melius pateat, quid per *vomitum nimium* sit intelligendum, cum a generalioribus ad specialiora facilior procedat tractatio. Est igitur *Vomitus* in genere spectatus, humorum aliorumquè in ventriculi cavitate contentorum & huc affluentium ex eodem per os excretio à ventriculi motu peristaltico inverso producta.

§. III.

Genus à ratione formali petitum statuitur *Excretio*. Hujus autem variæ observantur species, ut sunt *naturales*, qua ita dicimus, cum in statu naturali requirantur. Eæque ve intra corpus subsistunt, ut excretio est bilis in intestinum duc denum, vel extra corpus expellunt. Hæ rursus vel excre mentitia & inutilia excernunt, vel ea, quæ ad conservandar speciem faciunt, uti excretio lactis & seminis. De iis potiu nobis sermo est, quæ excrementitia, si vel maxime sint à po steriori talia, excernunt, ita tamen, ut si retineantur, corpo ri molestiam creent. Occurrunt quoque *præternaturales* i statu præternaturali tantum præsentes, & sunt partim strict sic dictæ symptomaticæ, quæ cum læsione corporis fiunt, pa tim criticæ, quæ in ejus salutem vergunt. Cum læsione au tem corporis fiunt vel ratione actionis auctæ, ut sunt omne excretiones nimiæ, ut sudor colliquativus, menses immodi ci, vel ratione actionis depravatæ, & quidem quoad mate riam excretam, quæ excerni non debebat, ut alimenta indi gesta in lienteria. Quoad locum depravata est actio, si i convenienti expellit, e. g. è pulmonibus in hæmoptysi. Sun & aliæ, quæ neque ad naturalem statum stricte sic dictum neque præternaturalem referri possunt, licet tam ad illun conservandum, quam ad hunc inducendum disponere pos sint pro cæterorum conditione. Quapropter has excretio nes *non naturales* termino in scholis medicis usitato nomina re liceat. A naturalibus enim recedunt tam actionis auctio ne, quando largius evacuatur, atque in statu naturali contin git, qualis excretio est sudor ex aëre calidiore & motu, quàn materiæ excretæ ratione, cujus excretio saltem huic subjecto ordinariè non competit, v. g. sanguinis per hæmorrhagian narium, tum quoque respectu loci, ubi educunt, à naturalibu differunt, si nimirum iste naturaliter seu ordinarie non ape riatur ad excernendum. Cum præternaturalibus vero non con veniunt, quatenus mitiores non equidem statum partium præ ternaturalem arguunt, uti jam dictus sudor à motu. Qua lis vomitus quoque in genere spectatus pronunciandus, qu

in

consideratus naturalis strictè appellari nequit, cùm ori-
n ventriculi superius receptioni alimentorum non vero
ioni sit destinatum ordinariè, Neque præternaturalis
er dicendus est vomitus, ut si e. g. reddantur, quæ ni·
copiâ ingesta erant, tam esculenta, quam potulenta,
credo, status p. n. exinde concludendus non est. Quo
ı spectat arte institutus cum aliis talismodi evacuationi-
si eventus quoque artis instituto respondeat.

§. IV.

Ex quibus paulo longius de excretionibus dictis jam in-
scere potest, unde *Differentia specifica* in definitione *vomi-*
etenda, quam desumimus à materia, quæ excernitur, de-
à via, per quam excernitur, cui additur subjectum & tan-
causa, quæ immediatè vomitum producit.

§. V.

Ad *materiam* quod spectat. adducuntur in definitione
ores. Hi enim primum locum sibi vendicant potissimum
cretionibus, ut quibus reliqua excernenda maxime pro-
entur. Ejiciuntur autem in vomitu humores in cavita-
ntriculi contenti, qui tum erant ex deglutitis alimentis,
ı &c. tum ventriculo ex glandulis suum contribuente
olum, & cum iisdem omnia simul reliqua in ventriculo
ıta, ut partes alimentorum nondum solutæ; mucus i·
ipse ventriculi tunicam villosam obsidens in fortiori vo·
eliminatur. Affluunt præterea continuo non solum ex
dulis seu poris ventriculi humores, qui iteratæ evacuatio·
ateriam præbent, sed & ex intestino duodeno bilis, suc-
pancreaticus, aliique ex glandulis ibidem sitis stillantes
ores, Quin imo ex tota massa sanguinea, continuato
itu, humores eliciuntur ad ventriculum, qui per dictas
dulas & ductus accedunt, non exclusis, quæ vel œsopha·
in via contribuit. Hæc sunt ordinaria, quæ per vomitum
rbantur. Extraordinariè quoque sanguis ex apertis oscu-
asorum sanguiferorum & ipsa excrementa alvina teterri-
nalo per vomitum emittuntur. De iis vero, quæ ex aliis
bus per consensum evacuat vomitus, e, g. ex pulmo-
nibus

nibus, pituitam, cum brevitati studere lubeat, non est, quo hoc loco dicam, cum primariò ventriculum saltim respici

§. VI.

Pergimus ad *viam*, per quam fit excretio in vomitu. D ximus autem in definitione, è cavitate ventriculi per os pr cedere nimirum evacuationem. *Via* igitur est os, ad qu contenta ventriculi per orificium ejusdem superius œsoph gum, pharyngem, fauces propelluntur.

§. VII.

Itaque de *subjecto* apparet, quod principale vel primariu sit ventriculus, per quem enim primariò omnem actum v mendi exerceri, excretionemque immediatè fieri, nemo e qui negat. *Subjectum* verò adæquatum est primò inte num duodenum; quippe quod per consensum contrahitur vomitu, humores in se stillantes largius advocat, exprimit, que in ventriculum eructat. Porro quoque ad *subject* adæquatum referendæ sunt partes ventriculo & intesti duodeno vicinæ, ut hepar, pancreas, lien, mesenterium, i canalis intestinorum reliquus, quæ partes commoventur mnes per vomitum, & sic in iis contenti humores promov tur, & ex parte per vomitum removentur. Sic & tho cum pulmonibus non excludendus est, cum per diaphrag sursum motum concutiatur, ut humores stagnantes per a ram arteriam extrudantur. Quin totum, quantum quant est, corpus simul per consensum quatitur, quô fit, ut unive lis ex corpore contingat evacuatio.

§. VIII.

Sequitur jam *causa*, quâ ventriculus hanc excretion præstet. In definitione immediata vomitus *causa* appel est motus peristalticus inversus. In motu enim peristal naturali contractio, quâ propelluntur contenta, incipit su rius & tendit deorsum. Motus verò peristalticus ventri inversus fit, dum contractio fibrillarum incipit, in dextra v triculi parte circa pylorum & hinc procedens coarctatio c tenta versus orificium sinistrum impellit, quod resistendo par aperitur, ubi quà data porta excreta ruunt, & per mo

lticum talem inversum similiter per œsophagum conti-
n ulterius propelluntur. Necesse vero est contractio-
icipere juxta pylorum, alias si inciperet circa orificium
am, id quod *Willis.* asserere videtur in *Pharmac. rat.* con-
potius versus dextram partem pelleret, Sin vero fieret
atio ab omni parte simul; ut tantum orificium aperi-
quia contenta non simul exitum invenire possent per
n pylori angustam, sequeretur, non posse fieri vomi-
nisi ventriculo satis repleto, quod contradicit expe-
; cum in jejunis vomitus occurrant, neque posterio-
lo fieri posset, ut bilis adscenderet in ventriculum.

§. IX.

Hunc autem motum peristalticum inversum nihil aliud
uàm convulsionem, nemo negare potest, cum pari mo-
ue aliæ convulsionum species in motu musculi depra-
consistat. Motus verò musculi contractione absolvi-
inc depravatus est, quando extraordinaria fit con-
, eaque in specie, si cum κλόνῳ seu restitutione reciprocâ
it. Quæ facillimè ad ventriculi motum in vomitu,
e peristalticum inversum applicari possunt. Ventricu-
utem esse organon musculosum, hoc tempore non am-
indigere probatione arbitrati sumus.

§. X.

Ne verò longius excurrat hæc tractatio, properamus
ssam mediatam proximiorem, quæ producit hanc ventriculi
lsionem, eaque statuitur *irritatio fibrillarum*, quæ fit,
do improportionatè afficiuntur. Hoc autem accidit vel
athicè, vel sympathicè: Idiopathicè â contactu objecti
oportionato in tunicam nerveam facto, quod molestam
sensationnm. Quâ acceptà tunica maxime sensilis se
gat, crispat, & sic in consensum ducit tunicam musculo-
spiritibus hinc impulsis atque explosis. Ea denique
sta sensatio inducitur tam à nauseosis, quæ tunicam deli-
sensu præditam molestant, quam ab iis, quæ titillando
endo & vellicando id præstant, uti sunt maxime parti-
☉no Ales acres, quæ id efficere possunt, e. gr. in vo-

B mito-

mitoriis; præſtant & inſtrumenta chirurgica iſtuc pertin-
tia, quale jam obſoleta erat excutia ventriculi, de qua
lubeat *Dn. B. Wedelii Diſſ. Præceptoris mei in cineribus devene*
de excut. ventric. Idem valent alia corpora incongrua, u
mes, de quibus ut & de pilis, atque inconvenientibus ali
mitum excitantibus collegit plures obſervationes *Schenk.*
p. 364. 365. Neque prætereunda extenſio fibrillarum v. g. à
titate alimentorum nimia ingeſta.

§. XI.

Per conſenſum vero infertur vomitus ob connexi
v. g. diaphragmatis, quod interdum in tuſſi ſimul co
ventriculum atque ita irritando vomitum excitat. Ob
branam continuam in alia parte irritatam, ut titillati
faucibus, ſic à clyſtere injecto vomitum oriri in iis, q
viſcera ſunt teneriora, *Williſ.* eandem ob rationem a
Pharm. rat. Sect. III. c. III. Per nervos vomitus ſympat
infertur (ut quorum haud paucis ventriculus eſt dotat
primis circa orificium ſiniſtrum) quando vel in eorum
pio, vel in alia parte irritantur, nempe nervi paris vagi
tercoſtales, illud fit in percuſſione capitis, vulnere c
quorſum & trahi poteſt motus in navi, vel rhedâ in in
quatenus tunc itidem motu quaſi concuſſorio cerebru
vetur: in alia parte irritantur nervi paris vagi & interc
v. g. in nephritide &c.

§. XII.

Quod ad *cauſas mediatas remotiores* ſpectat, noſtri n
inſtituti pertractandis eisdem inhærere, ac tam internas,
externas, quarum hæ ſunt alimenta, medicamenta & v
illæ autem vel in ventriculo genitæ, ut cruditates vari
ris, vel aliunde accedentes, ut bilis, item liquor gla
rum ventriculi, quando lympha in toto peccat, ſpecia
cenſere. Ad quas etiam referenda conformatio ventri
tioſa. Sic obſervavit *Ill B. Wedel.* vomitum ab anguſt
triculi in muliere ſolâ paucitate ciborum curandum.
cit obſtructio pylori a tumore, inflammatione, quæ paſſ
ſervata invenitur, uti apud *Anton. Beniven. de abdit. mo*
ſanat. cauſ.

§.

§. XIII.

[...]ferentiam verò vomitus si attendimus, est vel sponta[...] vel arte factus, atque ille vel criticus vel symptoma[...] [...]emque vel idiopathicus, vel sympathicus. Ratione [...] excretæ multifariam differt, uti se offert cruentus, [...]us &c. Ita quoque est vel periodicè tantum, vel con[...] [...]ffligens. Alias divisiones ut silentio involvam. Ra[...] [...]ventus vel effectus, quem præstat in corpore, vel salu[...], vel noxius. Noxium in genere parit effectum, si vo[...] [...]st nimius, id quod casus noster pluribus docet.

§. XIV.

[...]æmissis igitur, quæ ad vomitum in genere pertinebant, apparet, quid per vomitum nimium seu *Hyperemesin* [...]are velimus; quando nempe vomitus plus justo augen[...] [...]nero, cum patientis summa δυσφορίᾳ, quam interdum [...]sequuntur symptomata. Communiter à Medicorum [...]æis sex vel octo ad summum ad legitimam evacuatio[...] [...]atuuntur sufficere, uti numerus, quem experientia cor[...] [...]vit, ratio comprobavit: Nam robustus sit oportet, qui [...]cum Euphoria potest sustinere. Si evacuatione igitur, [...]tis est, peractâ, per se cessare quasi renuit vomitus, sed & vel numerum vomituum convenientem duplicat, [...]s tandem impares videantur longiori excretioni, tunc [...]quirit, ut nimius, cum periculum sit, ne graviora ma[...] [...] ipsa mors sequatur.

§. XV.

[...]on vero accuratè determinari potest numerus, quis sit [...]s. Maxime autem in *Hyperemesi* definienda respicitur ad [...] qui secundum speciem talis, ut, uni subjectorum qui [...]s, maximæ quoque parti ejusdem ætatis & sexus talis sit [...]lus, non autem, quod secundum individua ita semper [...]eat, siquidem dantur, qui ob idiosyncrasiam perfer[...] [...]nitum recusant, atque exinde *Hyperemesis* dicenda, quan[...] [...]tione quantitatis solum vomitus subjectum lædit. In [...] autem casu ad unum omnes vel rudes artis medicæ per[...] [...]nt, sat esse peccatum vomituum numero, & giganteæ

constitutionis sit necesse est, qui 40. vomitus cum eup
admittat, cum sæpe vel dimidia quantitas ad animam ev
dam sufficiat.

§. XVI.

De *subjecto Hyperemeseos* tum *primario*, tum *adæquato* n
quod multa h. l. differamus, cum idem sit cum subjec
mitus: illud scilicet est ventriculus, in quo afficitur tunic
vea perpetuâ irritatione ac stimulatione, à qua in cons
tracta musculosa excretionem nimiam præstat, atque it
liter intestinum duodenum, ut subjectum adæquatu
connexionem simul nimis convellitur, & motu perist
inverso agitatur, quo contenta & maxime bilem in ve
lum effundat, & sæpe iterati stimuli fomes ibidem quær
& sic cæteræ corporis partes vel ob connexionem propi
rem vel ob consensum generis nervosi, quod in vomi
mio graviter afficitur, concussione & quasi convulsior
bro repetita suam ferunt labem.

§. XVII.

Sic nihil quoque habemus, quod ad *causam imme*
addendum videatur, cum vomitus in genere spectati
immediata conveniat quoque cum ea, quæ est nimii
dem hunc pari modo inversus motus peristalticus crebri
tum repetitus profert. Præterimus quoque causam me
proximiorem, quæ est irritatio fibrillarum nervearum
constans, cum itidem de illa superius jam actum sit.
diata vero remotior *Hyperemeseos causa* est vel interna vel
na. Interna maxime statuenda est bilis acrior, quæ per s
ludit tragœdiam, quod sæpe in cholera videre est, n
tem hic saltem eam consideramus, quatenus in vomi
facto producit nimium, qua nimium, dum nempe a
emetico supervenit Hyperemesis. Præ cæteris autem a
detur ad hanc excretionem movendam ob ⊖ volatile,
copiosum possidet, verum in statu naturali temperat
paulo ⊖ibus ✚dis. *Vid. Excell. Teichm. Præceptor meus æta*
lendus in element. anthropol. cap. XX. Sin vero volatilius il
redditur atque acrius, quam in statu naturali debeba

r

um ad vomitum majorem præstat prolectum ad ventricu-
, inprimis si quantitate majori simul peccet.

§. XVIII.

Causa externa vero, quæ solitaria *Hyperemesin* affert, est vel icamentum vel venenum. Medicamenta sunt emetica, rastica seu fortiora, vel non rite præparata, aut dosi nimia bita. De hisce medicamentis drasticis bene asserit *sius* parum a venenis differre: sæpe saltim in effectu ac ne vix quidem differunt, inprimis si non sint rite adhi- Venenum si est, quod vim habet alterandi corpus in um pejorem, id certe quoque de medicamentis pluribus oribus & maxime de emeticis drasticis valet, quapropter nedicamenta venenosa, sive quæ insigniter nocere possunt, nam partem sunt referenda. Econtrario de venenis qui- lam constat, si præparata, vel dosi decenti adhibita, non- quam innoxia fuisse.

§. XIX.

Pollent autem medicamenta hæc ⊖e volatili acriori spe- o elastico, quo irritationem fibrillarum nimiam præstare unt. ⊖le volatili elastico pollere medicamenta vomito- (primario & directe magis talia) satis superque ostendit *l. Wedel. in amœnitat. mat. Med. cap. de vomitor.* Nam fixa a non ita penetrant in tenuissimos poros fibrillarum ner- rum, quibus simul constat tunica nervea ventriculi, ut eæ ntimè stringant & crispent, id quod necessarium est ad ducendam convulsionem ventriculi seu motum peristalti- n inversum: Nam sæpe eroditur ventriculus absque tamen nitu nimio, uti a potu ▽F, de quo passim observationes eri possunt, ubi nullus vomitus insecutus. *Vid. Schenk. obs. VII. p. 996.* itemque *Sennert. prax. lib. VI. p. VI. c. IV.* Sed ne- e esset, *Hyperemesin* sequi, si sufficeret ad illam efficiendam, ocunque modo tunica nervea pungatur. Neque semper vomitum movere visus est, *vid. Schenk. obs. l. c. p. 990. 991.* extant de potu ▽ ☿♎o imprægnatæ, quæ pro fuco mu- ibus in usu erat, & hausta gravia peperit symptomata, non

 vero

vero vomitum; hinc concludendum, ⊖ quod vomitum
citat, videri alcalicis 🜔libus constare simul particulis.

§. XX.

Quoad medicamenta igitur emetica, fortiora in spe
quorum 3. gradus pro majori vel minori virtute drastica
tuuntur, ex vegetabilium classe maxime huc spectat *Hell*
rus albus ab aliis inter medicamenta, ab aliis inter venena
latus, olimque *Hippocratis* ævo magis, quam hodie proba
De insignibus, quas intulit, malis *Vid. Forest. lib. 30. obs. 9.*
refert de muliere, quæ statim post assumtum *vinum helleb*
tum incidit in defectum animi, anhelitus præfocationem,
mitum enormem cum alvi obstructione *vid. lib. 30. obs. 9.*
dem fere symptomata in alia observavit muliere, ubi sal
secessus nimii insuper affligebant *vid. l. 18. obs. 44.* Præte
plura ex regno vegetabili petita emetica, ut *Fol. nicot.* item
ex *sambuco* desumta, qvarum violentius quædam operan
Sic de hypercatharsi ex esu *turionum sambuci* videre est in *E*
merid. Germ. Dec. II. ann. IX. obs. 7. Ex regno animali sal
prostat sordidum illud nauseosum & drasticum *infusum ex*
sura ungu. human. quod activitate ad ♁iata accedere dicitu

§. XXI.

Inter mineralia est ☿ vit. qui ☿ii mortis nomen à n
nullis retulit, licet insons per se, si rite præparatus fui
Vitrum ♁ occurrit quoque varii generis, ut *hiacynthin.* *f*
num puniceum, quodlibet in substantia datum inter venena
fertur, saltim pertinet ad δραστικώτατα. Novi tamen quend
sine noxa qui applicuit ad ℈ß per additam radicem certa
romaticam correctum. Pari ratione ob vehementiam
adhibentur alia ♁*iata* emetica, ut *croc. metall. regul.* ♁*ii,* in
fuso vero tutius exhibentur, neque tamen sic ex δραστικωτέρων
su exemta, ut sunt 🜄 *benedict. Ruland. Sapa emet. Lemery.*
sunt porro ex ♁*io* quod recte à *Rolfincio* vomitoriorum p
apellatur, *Flor.* ♁*ii* qui tamen non æque adhibendi.

§. XXII.

Inter venena huc pertinentia, nempe quæ *Hyperemesin*
citandi facultate pollent, maxime *Arsenicum* referunt, cujus

m vis deleteria in vulgus nota eſt, eamdemque principio uſtico activo ⊖no-♀eo- volatili præſtat, & vomitus atque ceſſus excitat; attamen, ut medicamentum quoque adhibe- r à quibusdam interne ad *gr. j. ij.* Pari ratione *Turpeth. min.* aliis in uſum internum trahitur, ab aliis accuſatur ut vene- im. Ex quibus apparet, venenum fere non dari abſolutè, iod nempe ſemper, quâcunque quantitate, præparatione, odo applicandi omnibus pariter noceat, ſed nonnunquam odeſſe poſſit. Sic quoque medicamenta non rectè nimi- m applicata, evadere poſſe venena, palam eſt.

§. XXIII.

Quid igitur in noſtro caſu ſentiendum ſit, an fuerit medica- entum, an vero venenum, quod pilulari formâ exhibitum erat, quirendum. Ex ſupra dictis patet, medicamenta vomitoria for- ora inſigniter nocere poſſe. Quapropter tale fuiſſe, nempe aſticum, ex vomituum numero ferè apparet: nam 40. vo- itus excedunt longius, quam ut poſſint mitiori medicamen- adſcribi, quamvis doſi nimiâ ſit adhibitum; tandem enim dicitus medicamentum ejiciatur neceſſe eſt, priusquam ad ntum numerum vomitus pertingant. Sin vero medicamen- m eſt magis activum, inſinuat ſe altius in tunicam ven- iculi, ut non ſtatim iterum extricari poſſint particulæ hæ ctivæ. Accedit, quod & ante operationem ſtimulo ſuo for- ori lipothymiam produceret. Speciatim autem illud inveſti- are, an fuerit ☿ *vit.* an aliud quidpiam, merito ſuperſedeo.

§. XXIV.

Inter cauſas, quæ ad hunc affectum remotè potuerunt iſponere, huc trahi poteſt ê *rebus naturalibus* temperamentum ielancholico-cholericum, quod ſiccius bene quidem fert omitum; Sed ſi augetur, & nimia fit evacuatio atque agi- itio humorum, tunc hi pariter, atque ſpiritus efferatiores edduntur. E rebus non naturalibus huc introducendus abu- is SV. qui in hoc temperamento particulas ▽eas temperan- es reſolvit atque diſpergit, ⊖no ♀eas acres verò magis ex- ltat, quo bilis redditur acrior; atque ita adjuvat ſtimulum in entriculo majorem. E *rebus præter-naturalibus* ſunt crudita- tes

tes in primis viis acres & tenues, quæ produxerunt nauſea & ſtimulum quoque ad vomitum addiderunt.

§. XXV.

Effectus autem noxius *Hyperemeſeos* vario modo ſe prod Quis enim neſcit, evacuatione humorum laudabilium co pus debilitari, partes ſeroſas blande temperantes elimina indeque reliquos humores efferatiores reddi. Sed hæc cu aliis evacuationibus communia habet; præſentius aute nocet motu violento, quo ventriculum torquet. Quan crebrius enim repetitur hæc convulſio, tanto magis co ſtringitur & conſtrictus partes connexas in motum ſecum pit moleſtiſſimum. Hinc cardialgia, dolor pungitivus pec ris maxime dependebant à ventriculo & partibus aliis adjace tibus convulſione nimia cruciatis. Vomitum vero crue tum quod attinet, maxime proveniebat à ruptura venulæ, du ſanguis per convulſionem ventriculi in venis comprimebat atque exitum huc affectabat.

§. XXVI.

Accedo ad lipothymiam, qua patiens tam ante vomitu quam eodem durante corripi videbatur. Per lipothymia intelligo ſubitaneam virium ceſſationem in edendis actionib animalibus cum pulſu & reſpiratione maxime imminuta. Qu tuor aliàs hujus ſymptomatis ſtatuuntur gradus pro majori minori actionum dictarum imminutione & reſpective abo tione. In patiente noſtro ex relatione adſtantium fuit ſat grà lipothymia ad Syncopen nonnunquam accedens cum ſenſu in tantum abolitione.

§. XXVII.

Non equidem inſuetum ſymptoma, quod poſt pur tionem nimiam ſe exerit ab exhauſtione majori ſpirituum humorum proveniens: ſpirituum, quatenus tunc non fluxus fieri poteſt ad partes: humorum, dum ſic circula ſanguinis impeditur, & inæqualis redditur ſanguine non tanta quantitate præſente, quantam vaſa requirunt, quoci & cor verſus non ſufficiens refluit. Alia inſuper ſubeſt ra accedentis lipothymiæ, quæ ante vomitum quoque patient

ſtravit: tunc enim ⊖ Ali acri in actum deducto moleſtâ
ıtione affecit fibrillas nerveas & præcipuè circa orificium
ſtrum, quâ ſpaſmodicè contractæ motum hunc continuâ-
: ad cerebrum & ſpiritus ventriculum verſus quaſi traxe-
: motu ſubitaneo, unde influxus ſpirituum huc affluen-
ı ad reliqua organa ceſſavit aliquantum ſufflaminatus.

§. XXVIII.

Quod clarum eſt ex eo, quod à doloribus proveniant
que lipothymiæ, confirmante experientiâ & *Foreſto* præſer-
in duobus ab ileo ſyncopen paſſis *lib.* 7. *Obſ.* 3. 4. Qui
m in *ſcholia ad obſ.* 4 addit: *Omnis, quæ in os ventriculi*
lerit gravis offenſa in eam ſyncopen conjicit, quam ſtomachicam
nt. De qua legi poteſt *Ettmull. cap de lipothym. Hagendorn.*
is obſ. puerperam refert vermes ἄνω καὶ κάτω rejicientem,
m excretionem præceſſit nauſea atque lipothymia. In nau-
ɜnim maxime orificium ventriculi ſiniſtrum afficitur, quod
onſtringit; hinc, uti dictum, ſpiritus huc magis ad par-
ſenſiliorem irritatam vergunt, & ad reliqua organa ſen-
ı occupanda fatiſcunt & deficiunt.

§. XXIX.

Sequuntur jam quædam de convulſionibus dicenda, quæ
oſtro patiente occurrerunt. Superius ventriculi convul-
ıem, quæ fit in vomitu, tetigimus. Hoc loco, misſis alio-
ı de vocis hujus acceptione opinionibus, per illam & mo-
convulſivos intelligimus contractionem muſculorum præ-
ıaturalem cum κλόνῳ ſeu involuntariam muſculorum con-
tionem & reſtitutionem iteratam. Si enim muſculus ſe con-
ıit, & ſic rigidus permanet, vocatur magis ſpaſmus ſeu
vulſio ſpaſmodica; ſin vero, altero muſculorum ſe contra-
te, antagoniſta ſe ſtringat & reſtituat contractum, voca-
magis convulſio & à quibusdam motus convulſivus, qui
dicto modo ſæpe ſine intermiſſione reiteratur, & maxime
ıs, uti in noſtro patiente, occupat.

§. XXX.

Cauſa ſtatui poſſunt particulæ quædam ⊖no- Ales elaſti-
acres, tenues, quæ intimius ſeſe in fibrillas nerveas, qua-
C qua

qua versum per circulationem sanguinis delatæ, insinuari
atque earundem irritationem & convulsionem produxeri
Sed apertum simul est, per consensum oriri potuisse con
sionem, ab ea nimirum, qua ventriculus sub vomitu tor
batur, ut sic in consensum tractum sit genus nervosum. Q
do enim fibrillæ nerveæ, præsertim copiosæ, in parte al
constipatæ insigniter irritantur, tunc motum quasi conv
vum suscipiunt, & ad cerebrum continuant, unde spi
non in hanc partem solum copiosius & irregulariter influ
motumque præternaturalem excitant, sed ad alias quoque
tes motu simili feruntur. Ex quo motus convulsivi ipsa
adeo epilepsia suam ducere possunt originem. Aliquanto
curatius autem de hac causa sub epilepsia perspiciemus.

§. XXXI.

Convulsionis summum gradum esse epilepsiam me
statuendum, ut quæ nihil aliud, quam motus convuls
corporis cum ἀναισθησία seu sensuum internorum atque exte
rum ad tempus abolitione. Hæc autem est vel univers
quando totum corpus, vel particularis, quando saltem
vel altera pars convellitur. In nostro patiente universal
rat, ubi non artus solum, sed & totum corpus sursum
hebatur & retrahebatur. Omisi quidem in relatione ca
facilè tamen sub symptomatibus consuetis subintelligi
sunt.

§. XXXII.

Nolo autem in Epilepsiæ hujus symptomatibus, quippe c
munibus explicandis hærere, sed cum ejusdem immediata
sa in irregulari & quasi explosivo spirituum in nervos m
seu influxu consistat, atque ab irritatione proveniat, c
stio jam est, quidnam irritationem tantam præstiterit in n
sto viro, à quanta spiritus in hunc motum agi potuiss
Jam pro causa convulsionis allegatus est tum consensus
ventriculo, tum partes quædam ex vomitorio in fibrilla
iam nerveas extra ventriculum constitutas subintrantes.
inde per consensum & quidem eum, qui est cum genere
voso seu à continuata tantum convulsione, uti §. 30.

imus, oriri posse epilepsiam, eamque non in infantibus
um, ut qui ob fibrillas debiliores facile à dentitione diffi-
; vermium rosione epilepsiam patiuntur, sed etiam in ad-
s pluribus observationibus evinci potest.

§. XXXIII.

Ut taceam auram illam ex digito, pede ad caput adscen-
tem, quam ægri ante paroxysmum epilepticum observa-
t, ut satis indicii, per consensum nervorum eum accessis-
id. Schenk. obs. lib. I. p. 18. 19. Forest. lib. X. obs. 67. 68. Sed e-
epsiam per consensum ex ore ventriculi laudatus refert
enkius à Galeno observatam, qua licet æger per bonam diæ-
curatus esset, quoties tamen nimis diu jejunus permane-
, convulsionibus corripiebatur. *vid. Schenk. l. c.* Huc facit
m epilepsia ex colica, quam notavit *Thonerus obs. 139.* Ve-
n enim vero cum tremor & convulsiones vel Hyperemesi
atâ diutius durarent, concludendum est, vomitorii parti-
elasticas subtilissimas adhuc dum fibrillis nerveis insedisse,
uibus epilepsia prius erat producta. Sed tamen consen-
n cum ventriculo se habere, ut causam remotam concur-
tem, colligi potest exinde, quod epilepsia vomitu solveba-
, indicio, stimulum in ventriculo tunc ad excitandum pa-
ysmum fecisse, seu causam jam intrinsecus in fibrillis hæ-
tem in actum duxisse. Pari ratione à purgante ♀iato vi-
am epilepsia cum convulsionibus uterinis, abdomen in al-
n molem tollentibus, hinc artus pervagantibus sustinuisse,
dit *Hagedorn. in obs. Cent. l. 22.*

§. XXXIV.

Cum tremore convulsivo, cujus causa nempe continua
tatio ab acribus vomitorii particulis jam est insinuata, ad-
t quoque post paroxysmum epilepticum ardor ventriculi
itis. Utrumque producebat materia ⊖no-♀ea acris ⚗lis,
æ ventriculum adhuc obsidebat, à vomitorio & bile ube-
s adducta conspirantibus & ventriculo talem sensationem
erentibus.

§. XXXV.

Restat tandem delirium considerandum. Quod voca-

bulum dupliciter accipitur, latè vel ſtricte : latè pro qua
mentis alienatione : ſtricte vero pro tranſitoria tantum. I
que cum ad illa nempe latiori ſenſu accepta deliria tam a
ta, ut phrenitis, paraphrenitis, quam chronica, ut mania, r
lancholia referuntur : tum ſub horum notione ſeu tranſi
riorum comprehenduntur ſymptomatica cum vel ſine feb
ebrietas, item deliria à venenis, Quapropter & in noſtro
ſu ſe offerens illis adjungatur.

§. XXXVI.

Per *Delirium* in genere intelligitur depravatio phanta
quâ ideas abſurde tum componit, tum ſejungit, ab irregu
ſpirituum in cerebro circa easdem motu dependens. N
enim quævis depravatio phantaſiæ eſt delirium, utpote c
in vertigine quoque animadvertitur. Sed in illo eſt intim
cum ſpecies falſæ & abſurdæ allatæ pro talibus revera hab
tur. Non autem excluditur ſenſus communis, qui in no
patiente depravatus ſatis apparet, cum ſpecies allatas non
te apprehendat, ſed in omni delirio depravata phantaſia
oportet, cum ſpecies allatas ſeu ideas non rite dijudicat.

§. XXXVII.

Subjectum delirii pluribus excutere inſtituti mei non
ſufficiat, indicaſſe eſſe cerebrum & ſpeciatim partem ejus
dullarem, quippe quæ ſedem ſenſibus & externis & inte
præbet: nam pars ejusdem corticalis ſecretioni tantum ſp
tuum eſt dicata. Speciales verò loculos ſingulis ſenſuum
ſtinatos & diſtinctos, nemo adhuc eruit validâ ratione, nec e
re poterit. Itaque ſpecialius ſubjectum delirii nequimus in
ſtigare.

§. XXXVIII.

Cauſa immediata, uti omnium deliriorum, ita & huju
irregularis ſpirituum circa ideas motus. Per regularem e
ſpirituum motum ſenſus vigent externi pariter atque inte
externorum organa ad recipiendum objectorum ſenſibil
motum apta redduntur, qui motus ad ſenſorium commun
fertur, ibidem apprehenditur, menti offertur, ulterius c
nuatur, cum aliis motibus impreſſis componitur, ut men
re poſſit judicium conveniens, quæ iterum, quando c
m

tus ſpirituum poteſt inſtituere, atque ſic varie ideas com-
nere ac ſejungere.

§. XXXIX.

Si verò motus ſpirituum eſt irregularis, non poſſunt
n omnia confuſe procedere, quæ in talem motum irregu-
em incidunt. Sed non omnis motus irregularis ſpirituum
irium producit, id quod in epilepſiâ & vertigine pateſcit:
l debet ita ſe habere circa ideas ſcilicet irregulariter, quando
apprehendendæ vel conjungendæ vel ſeparandæ. Nam in e-
epſia motus ſpirituum eſt velocior & magis turbativus, quam
circa ideas dirigi poſſit. Quo fiebat, ut patiens noſter, cum
motus turbativus & quaſi exploſivus inciperet, ſtupidus
et. Quapropter hic motus debet eſſe æqualis & continua-
h. e. ſui ſimilis procedat, neceſſe eſt, ne modò augeatur
ul & ſemel, modo remittat, ſed ſenſim ſenſimque incre-
t; Si enim confeſtim uno quaſi impetu turbatio major con-
git ſpirituum & ſtatim remittit, non poteſt hic ordinarius
licari motus & naturalis. Hinc in vertigine circumrota-
objectorum viſûs non ſtatim pro verâ arripitur, ſed ima-
atio habetur depravata. Verum ſi æqualiter (non ab-
utè, ſed reſpective accepto vocabulo) continuatur, &
ulatim augetur, anima huic motui ſenſim aſſueſcit, & ſic
a falſa & abſurda componitur & dividitur. De motu regu-
i & irregulari ſpirituum vid. *Williſ.* qui certis numeris velut
tripudio peragi ſuum motum ait, verum ſpiritus in delirio
aſi choreas bacchantium agere, omnes ſimul exilire, ſibi
multuoſe occurſare & ſe varie proripere; item, quando
multuoſe feruntur, varias imagines ſeu memoriæ ſpecies
nul excitare & phantaſmata incongrua animæ rationali
jicere autumat *lib. de anim. brut.* ubi plura extant.

§. XL.

Fateor, illa paulo uberiorem deductionem requiri, ſed
n longius eſt digreſſum in tractatione hujus delirii. Præ-
ttenda tamen hæc erant, ut pateat ratio, quâ præſens deli-
um ſit productum. Cauſa vero mediata itidem inde pe-
nda, ubi epilepſia ſuum acceperit malum, nempe à con-

 ſtanti

ſtanti fibrillarum nervearum irritatione, atque exinde dep
te earundem motu quaſi tremulo, quo ſpiritus ſine int
miſſione ſunt agitati, donec ſenſim ſenſimque motus eor
dem factus eſt irregularis. Hæcce patent, uti ſuperius
ctum, ex tremore continuo & ſubinde intentata convulſio
ut ſic motus convulſivi & epileptici non tam ſublati p
tus, quam ſuppreſſi viderentur, in actum, datâ occaſione, e
pturi. Pari ratione colligi poteſt, in fibrillis minimis quo
motum quendam durâſſe quaſi tremulum, quo in nervo
ptico præſente omnia videbantur ipſi tremere & vivere.

§. XLI.

Idem judicium erit de auditûs ſenſu depravato, ubi
tiens noſter audiebat lyras, tubas & quæ id genus alia, ut qu
pariter videtur provenire à motu quaſi tremulo p. n. orga
rum ad ſenſationem hanc recipiendam facientium, ut ſunt
dictæ Zonæ expanſæ & membrana cochleam inveſtiens. Qu
vero de cæteris rebus ſanum ferre potuerit judicium, vide
rationem afferre *Williſ.* ubi de melancholicis circa unum
tem objectum delirantibus, motum irregularem ſpiritu
duntaxat in uno quaſi tractu cerebri eſſe arbitratur, in r
quis vero tractibus ſeu viis ordinate procedere. Quæ, ſi
deantur, facile poſſent applicari ad hocce delirium, ubi
xime affectæ ſunt fibrillæ organa ſenſoria conſtituentes.
circo cum ab objectis motum ſeu ſenſationem perverſe re
perunt & receptam perverſe continuarunt, ſic deliras id
adduxiſſe putari poteſt, quas phantaſia pro veris accepit,
tu ſpirituum in irregularem inclinante, qui autem non a
irregularis fuiſſe cenſendus, ut omnes ideas in memoria
titantes confundere valuerit.

§. XLII.

Cætera, quæ afferuntur ſymptomata, facile poſſunt ex
cari, quin imo quædam non indigere explicatione viden
Quod igitur ad vigilias ſpectat, eandem cauſam agnoſcu
quam ſpirituum motus irregularis in delirio, nempe irrita
nem fibrillarum nervearum. Item evacuationem nimiam
morum, qui blande temperabant ſpiritus in ſtatu ſecund

n

ıram, unde hi poſtmodum pro ratione temperamenti pau-
ıajori motu ferebantur. Quæ autem vigiliæ non parum
tribuebant ad delirium augendum. Vertigo maxime à ſpi-
um motu inæquali oriri dicitur. Pulſus erat frequens ob
tum humorum citatiorem, qui tamen non erat febrilis.
us erat ob convulſionem. In urina nihil æque attendeba-
, niſi quod ob partes ſeroſas depauperatas ⊖næ magis
centratæ erant. Stupor itidem dependebat ab illis recre-
ıtis à vomitorio reſiduis, quæ aliis partibus aſſociatis ▽ſtri-
conſtringebant nervos, & ſpirituum influxum in tantum
bebant.

§. XLIII.

Ad *Diagnoſin* nihil amplius puto notandum occurrere,
ı *Hyperemeſis* per ſe pateat; &, quod ad cauſas facit per-
tandas, utrum nempe emeticum propinatum fuerit, an
enum, ſuperius jam indicavimus.

§. XLIV.

Quod verò ad *Prognoſin* ſpectat, *Hyperemeſis* longius pro-
ens, gravia tandem afferat ſymptomata neceſſe eſt. *Con-
ſo, quæ evacuationem immodicam ſequitur, aut ſingultus, malum.
, V. Aph. IV. Convulſio ab helleboro funeſta V. Aph. I.* Ne-
vero convulſionem ab helleboro ſemper lethalem, jam
ertus teſtatur *Galenus V. Foreſt. l. X. Obſ. 110. in ſchol.* Ad
imum, ubi exhauſti ſunt ſpiritus, mortem præcedit. Quod
ıoſtrum patientem pertinet, omnino periculoſa ſympto-
ta ſunt ſtatuenda; ſed ſpes erat, cum mox epilepſia cede-
Delirium autem cum diutius duraret, mala ominari
ebatur, & maniam ipſam fere præſagire. Addo adhuc *ex
liſio: In morbis convulſivis primi delirii inſultus periculo va-
; attamen ejus frequens acceſſio diatheſin in paralyſin, carum &
plexiam non raro parit.*

§. XLV.

CURATIONEM ut jam tradamus, quâ ſuprà dictis ma-
occurri poſſit, ordo poſtulat. Quod ſi hanc ritè aggredi
imus, ſecundum methodum conſuetam, indicationes ſunt
mandæ, ad quas dirigi cura debeat. Itaque prima indica-
tio

tio est in hoc affectu, quem tractavimus: *Motus vitiosus ven-
culi seu convulsio est sistenda*: deinde *symptomata urgentia sunt
tiganda*: & tandem *vires dejectæ tonusque ventriculi labefact-
est restituendus.*

§. XLVI.

Convulsio sedatur ventriculi, quando causa ablata;
circo acrimonia in ventriculo residens corrigenda dilue-
& temperando, quod præstant ▽*ea*, ut *potus Theè*, ideoque
lius ab illo potu habuit patiens noster, sed potus debet
calidus, quô simul blandè demulcentur fibrillæ, frigidò au-
gravius læduntur, quô malum exasperatur. Temperant q-
que pinguia & mucilaginosa, ubi nimirum veneni corro-
est suspicio, ut scilicet inviscent partes acutissimas caust-
& obvolvant, fibrillas abstergant & lubricent, ut: *jus gal-
rum pingue V. Forest de venen. Decoct. hord. cum C C. & f-
lacticinia* & alia. Temperant quoqe & absorbent *alcalin-
C. C. ust. Corall. r. præparat. Crystall. montan.* quæ speciatim
senico est dicata, ut antidotum, itemque ☿♎*to*: nam si
ciatim innotuit, quid venenosi sit assumtum, tunc ejus c-
que specifica adhibenda sunt remedia, ut *fl. nymph. hellebor-*
sumto. Corrigitur quoque acrimonia educendo; sed c-
alvus in nostro patiente soluta esset, materia per se huc
gebat exitum quærens.

§. XLVII.

Seorsim quoque sedatur convulsio ventriculi roboranti-
adstringentibus, anodynis. Roborant ventriculum quidem
da♌uosa, aromatica, sed hæc ob ardorem jam dum in ventr-
lo præsentem hoc loco non convenire in propatulo est, in-
mis hausto ▽, malum exacerbavit patiens. Externè vero
plicata optimè prosunt, ut sunt ☍ *aromat. N. M. mac. ex-
☍ destill. mac. menth. origan. &c. Ex theriac. & ☍ nucist.
mentum balsamicum* paratur, *Empl. de crusta pan*, inprimis *a-
theriaca atque* ☍*is*. Interne roborant *TR. corall. Essent. ma-*
adstringentia, ut ▽ *Lemn. Catech. TR. ejusdem sangv. dr-
pulv. adstring. Wedel. rub. & alb. TR. traumat. Wedel.* Neque
hic adstringentibus insistendum, ne cardialgiam augea-

ıdem anodyna ſunt adjungenda, ut *laud. opiat. TR. anod.* quæ utramque paginam abſolvunt

§. XLVIII

Quoad ſymptomata urgentia debellanda, primò epilepſiæ onvulſionibus proſpiciendum: nam hæ urgebant, vomitu uc præſente. Curam verò in paroxyſmo ſuſcipiendam, olatilibus ad nares applicandis, rutâ affricandâ, tanquam mu-culis notam prætereo. Majoris verò momenti eſt extra oxyſmum eam gerere. Fit autem tum cauſam removen- ut acrimonia illa generi nervoſo infeſta per trans-itionem diſpergatur abſorbeatur, tum fibrillas roborando quoque perficitur, & motum ſpirituum blandum reſtitu-o, Id quod præſtant ſpecifica antepileptica.

§. XLIX.

In eorum claſſe primò ſe offerunt volatilia in ro caſu in principio non penitus omittenda, neque doſi completâ propinanda, ubi maximè ſpecifice ſe mendat *liq. C. C. cordial.* qui aliis admixtus ſudorem le- provocavit, abactis convulſionibus & epilepſia, ut quæ recedebat. Porrò ſe commendant pulveres varii gene- ut ♁na, *unicorn. ver. corn. rhinoc. ung. alc. pulv epilept. Imp. March. pulv. epilept. ʒ. regn. dictus.* ▽ *antepilept. Lang* ♌. *in.* qui maximo hic ſe commendat uſu, nec prætereunda ipſa opiata, etiamſi ſint, qui rejiciunt, laudantur tamen *leo. Spindlero.* Saltem in noſtro caſu non equidem ſunt con-nenda.

§. L.

Quod in delirio curam attinet, ſpirituum motus eſt re-andus, mitigandus; Vigiliæ tollendæ: Utrumque opia-bſolvitur adhibitis ſimul humectantibus, quæ ſerum blan- deficiens reſtituunt, ut potus tenuis, qui ſatis eſt, item gerantia, de quibus jam dicemus. Neque verò ab anti-nodicis abſtinendum, cum cauſa, prout diximus, ſic ıtur.

§. LI.

Vires reſpiciunt analeptica, non verò calida, ▽. *fl. namph. cinnam.*

cinnam cydon spec. diamargarit. cord. temperat. Ventriculo
prospiciunt leniora acidula, quæ simul sitim extinguun
Sirup. de acetos citr. limon. Rob rib. berber. Sirup. violar. neque
tereundus est ipse -Ω- ⏀ *dulc.* siquidem D. Michaël c
convulsiones in cholera -Ω- ⏀ commendat.

§. LII.

Ad *Diætam* quod attinet, in rerum sex nonnaturaliu
bene instituendam, aër calidus est eligendus, cum fri
nervis inimicus: neque vero sit calidior justo, ne rare
sanguinis nimis augeatur, maxime in delirio. Cibus sit
ptus, ut juscula vitulina, gallinæ veteris, avenacea.
sit tenuis, non spirituosus. Ad quietem inprimis re
dus erat noster patiens, quem noctes diesque murium
lacra circumagebant & turbabant. Quod per lusum ch
rum tandem obtinebatur, utpote cui maxime aliàs d
erat. Nam cum desipientibus interdum desipere, m
medici prudentia, id quod in deliriis melancholicorum
cum successu versati optime norunt. De quibus curis
tur *Jun. Orat. IV. Consult. Medic.* Itemque *Manl. in libe
dico.* Animi pathemata graviora erant evitanda, ut
maxime ira, ob rationes in casu allegatas, cum nempe
convulsionibus comprehendi videbatur. Quibus ita g
æger reconvalescebat inque sanam mentem
restituebatur.

DEO TRIUNI GLORIA.

FINIS.

* * *

POsthac percelebris *Latiæ coquus* esto *culinæ*,
Et quæcunque *coques*, nunquam *mors* insit *in olla*,
Sed cuivis hominum semper sint grata palato:
Addito *grana salis*, sapiet tunc *esca salutis*.
Consvetas *Habacuc Danieli* detulit *escas*,
Tu *Daniel Medicam* miseris adferto *medelam*,
Sicque *Salutiferis* ægro remedeberis *escis*.

Ita

Nobilissimo & Clarissimo Dno. Defendenti, dignissimo Medicinæ Doctorando, voluit gratulari, & prospera quæque precari

PRÆSES.

DE nimio vomitu Tua Dissertatio, KOCHI,
Tractat. Quâ lectâ, nemo, ego credo, vomet.
Ritè bonus *Coctor* conditque *coquitque coquenda*.
Quo factô, sapiunt omnia *cocta* bene.
Coctaque qui comedunt, his nausea nulla movetur.
Qui semel hinc gustat, vult sibi plura dari.
Doctorum in mensâ quæ ponis fercula, KOCHI,
Sunt condita satis, sunt quoque *cocta* satis.

Docto-

Doctorum nullus, credo, fastidiet illa:
Quò plus quis capiet, plus capere inde volet.
Cum bonus ergo *Coquus*, KOCH, sis, Tibi dicit APOLLO
GERANUS: *Doctor vis fieri? Ecce licet.*
Hos modò decretos DEUS ut fortunet honores,
Affini affinis pectore & ore vovet

HENRICUS Ehrhart,
Schol. Mich. Rect.

